

Ο
ΓΑΤΟΣ
ΠΟΥ
ΕΣΩZE
ΒΙΒΛΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΣ

SOSUKE
NATSUKAWA

Ο παππούς μου έλεγε κάθε τρεις και λίγο: *Τα βιβλία διαθέτουν τρομερή δύναμη. Αλλά ποια είναι αυτή η δύναμη στ' αλήθεια;*

Το μικρό παλαιοβιβλιοπωλείο του παππού του με τις τεράστιες στοίβες από βιβλία που φτάνουν ως το ταβάνι είναι το ιδανικό καταφύγιο για τον εσωστρεφή έφηβο Ριντάρο Νατσούκι. Εκεί περνά ευτυχισμένες στιγμές διαβάζοντας ό,τι του αρέσει.

Όμως ο παππούς πεθαίνει ένα βράδυ στον ύπνο του και ο Ριντάρο απομένει συντετριμμένος και μόνος. Το παλαιοβιβλιοπωλείο όπως όλα δείχνουν θα πρέπει να κλείσει. Τότε κάνει την εμφάνισή του ο Τίγρης, ένας μυστήριος τιγρέ γάτος που μιλάει και έχει μια αποστολή: να σώξει βιβλία. Χρειάζεται ωστόσο τη συνδρομή ενός αληθινού βιβλιόφιλου για να την πραγματοποιήσει, και έτσι ζητά από τον Ριντάρο να τον βοηθήσει.

Το παράξενο αυτό ζευγάρι, το αγόρι και ο γάτος, θα ζήσει τρεις μαγικές περιπέτειες ελευθερώνοντας τα βιβλία από ανθρώπους που τα φυλακίζουν, τα κακομεταχειρίζονται ή προδίδουν το πνεύμα τους.

Την τελευταία διάσωση όμως στην απίθανη διαδρομή τους, η οποία θα τον φέρει αντιμέτωπο με τον ίδιο του τον εαυτό, ο Ριντάρο θα πρέπει να την αναλάβει μόνος του...

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο γάτος που έσωξε βιβλία**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: 本を守ろうとする猫の話 (Hon O Mamoroutosuru Neko No Hanashi)

Από τις Εκδόσεις Shogakukan Inc., 2017

Η ελληνική μετάφραση έγινε από την έκδοση The cat who saved books, μετάφραση στα αγγλικά: Louise Heal Kawai

Από τις Εκδόσεις Picador, Λονδίνο 2021

Κατόπιν συμφωνίας με το Casanovas & Lynch Literary Agency.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sosuke Natsukawa

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Γουρνεζάκη

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sosuke Natsukawa, 2017

© Εικόνες εξωφύλλου: Yuko Shimizu

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2021, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4171-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4172-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SOSUKE NATSUKAWA

**Ο ΓΑΤΟΣ
ΠΟΥ ΕΣΩΖΕ
ΒΙΒΛΙΑ**

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πώς άρχισαν όλα

Ας τα πάρουμε απ' την αρχή: ο παππούς πάει. Η ιστορία που ακολουθεί είναι ψιλοεξωφρενική, μα ξέρει πως αυτό το ένα γεγονός είναι απολύτως αληθινό.

Είναι αληθινό σαν την ανατολή του ήλιου το πρωί και σαν το στομάχι του που βροντάει από την πείνα την ώρα του μεσημεριανού. Έχει δοκιμάσει να κλείσει τα μάτια του, να φράξει τ' αυτιά του, να προσποιηθεί ότι δεν ξέρει τίποτα, αλλά ο παππούς του δε θα γυρίσει.

Ο Ριντάρο Νατσούκι κάθεται βουβός κι ακίνητος, μπροστά σε τούτη τη σκληρή πραγματικότητα. Εξωτερικά, ο Ριντάρο μοιάζει με ήρεμο, κατασταλαγμένο νέο. Μα ορισμένοι στην κηδεία τον βρίσκουν απόκοσμο. Δείχνει υπερβολικά συγκροτημένος για μαθητής του λυκείου που έχασε άξαφνα το πιο κοντινό μέλος της οικογένειάς του. Μένοντας στη γωνία της αίθουσας νεκρώσιμων τελετών, τα μάτια του Ριντάρο δεν ξεκολλούν απ' τη φωτογραφία του παππού του.

Στην πραγματικότητα, ο Ριντάρο δεν είναι διόλου ήρεμος και συγκροτημένος. Η ιδέα και μόνο του θανάτου τού είναι ανοίκεια· δεν μπορεί να τον συνδέσει με τον παππού του, έναν γαλήνιο άντρα που ζούσε, θαρρείς, σε ένα άλλο επίπεδο πραγ-

ματικότητας. Ποτέ δεν πίστευε ότι ο θάνατος θα γύρευε τον παππού, ο οποίος απολάμβανε τον απλό, σχεδόν μονότονο τρόπο ζωής του. Καθώς ο Ριντάρο τον παρατηρεί να κείται στο βάθος, δίχως να ανασαίνει, αισθάνεται αποστασιοποιημένος, σαν να βλέπει κακοπαιγμένο θεατρικό.

Τώρα, ξαπλωμένος στο λευκό του φέρετρο, ο παππούς του δείχνει ίδιος με τον αλλοτινό του εαυτό – σαν να μη συνέβη τίποτα: λες κι ανά πάσα στιγμή μπορεί να σηκωθεί, να ψιθυρίσει «ωραία, λοιπόν», να ανάψει τη θερμάστρα παραφίνης και να φτιάξει το καθιερωμένο τσάι του. Όλα αυτά θα φαινόταν τελείως φυσιολογικά στον Ριντάρο, μα δε συμβαίνουν. Αντίθετα, ο ηλικιωμένος άντρας παραμένει στο φέρετρό του, με μάτια κλειστά και μια έκφραση μεγάλης σοβαρότητας.

Η ψαλμωδία της σούτρα εξακολουθεί υπνωτιστικά και οι πενθούντες περνούν κατά μόνας ή σε ζεύγη, ενίοτε εκφράζοντας στον Ριντάρο τα συλλυπητήριά τους.

Ας τα πάρουμε απ' την αρχή, ο παππούς πάει.

Η πραγματικότητα αρχίζει να ριζώνει σταδιακά στην καρδιά του Ριντάρο. Με τα πολλά, καταφέρνει να στύψει από μέσα του μερικές λέξεις.

«Πολύ χοντρό αυτό, παππού».

Μα απόκριση καμία.

Ο Ριντάρο Νατσούκι ήταν ένα συνηθισμένο λυκειόπαιδο. Κοντούλης, χλωμός, με πολύ χοντρά γυαλιά, σπανίως έβγαζε λέξη. Δεν υπήρχε μάθημα στο σχολείο στο οποίο να αρίστευε και ήταν σκράπας στα αθλήματα. Ένα εντελώς συνηθισμένο αγόρι.

Οι γονείς του Ριντάρο είχαν χωρίσει όταν ήταν μωράκι. Κι όταν η μητέρα του πέθανε, την περίοδο που άρχιζε το δημοτικό, πήγε να μείνει με τον παππού του. Έκτοτε, ζούσαν οι δυο

τους, χωρίς κανέναν άλλον. Αυτές οι συνθήκες ζωής ήταν λίγο ασυνήθιστες για τον μέσο μαθητή λυκείου, αλλά για τον Ριντάρο ήταν απλώς ένα φυσιολογικό κομμάτι της ανιαρής καθημερινότητάς του.

Μα τώρα που 'χε πεθάνει κι ο παππούς του, η ιστορία γινόταν πιο περίπλοκη. Ο θάνατός του ήταν εντελώς αιφνίδιος.

Ο παππούς του ξυπνούσε νωρίς, όμως εκείνο το ανυπόφορα κρύο χειμωνιάτικο πρωινό δεν ήταν στην κουζίνα ως συνήθως. Στον Ριντάρο φάνηκε παράξενο κι έχωσε το κεφάλι στην κρεβατοκάμαρα του παππού του, που ήταν στρωμένη μ' ένα τατάμι. Ο ηλικιωμένος άντρας ήταν ακόμα χωμένος κάτω από το πάπλωμά του, έχοντας ήδη αφήσει τη στερνή του πνοή. Δεν είχε όψη ανθρώπου που υπέφερε – στον Ριντάρο φαινόταν περισσότερο με άγαλμα κοιμισμένου. Κατά τη γνώμη του γιατρού της γειτονιάς, πιθανότατα είχε υποστεί καρδιακή προσβολή κι είχε πεθάνει γρήγορα.

«Έφυγε γαλήνια».

Συνδυάζοντας το ιδεόγραμμα για τη λέξη «ζωή» με αυτό για τη λέξη «θάνατος» προέκυπτε μια αλλόκοτη στην όψη λέξη που σήμαινε «φεύγω». Για κάποιον λόγο, αυτή η λέξη ήταν που τον συντάραξε περισσότερο· του φαινόταν παράταιρη.

Ο γιατρός αντιλήφθηκε μεμιάς τη δυσχερή οικογενειακή κατάσταση του Ριντάρο και σε χρόνο μηδέν εμφανίστηκε μια θεία από κάποια μακρινή πόλη.

Γυναίκα καλόκαρδη κι εργατική, διαχειρίστηκε τα πάντα – από τα έγγραφα που χρειάζονταν για το πιστοποιητικό θανάτου μέχρι την οργάνωση της κηδείας και τις λοιπές τυπικότητες. Παρατηρώντας την, ο Ριντάρο δεν ξεχνούσε πως έπρεπε να δείχνει λίγο λυπημένος, παρά την επίμονη αίσθηση πως τίποτα απ' όλα αυτά δε συνέβαινε στ' αλήθεια. Μα όσο και να το συλλογιόταν, του ήταν αδύνατο να πείσει τον εαυτό του να κλάψει με αναφιλητά μπροστά στη νεκρώσιμη

φωτογραφία του παππού του. Του φαινόταν παράλογο και θα 'ταν ψέμα. Σαν να φανταζόταν τον παππού του να μορφάζει μες στο φέρετρο, ζητώντας του να σοβαρευτεί.

Στο τέλος, ο Ριντάρο αποχαιρέτησε τον παππού του σε απόλυτη σιωπή. Το μόνο που του απέμενε τώρα ήταν μια ανήσυχη θεία... κι ένα βιβλιοπωλείο.

Το Βιβλιοπωλείο Νατσούκι ήταν ένα μικρούτσικο κατάστημα μεταχειρισμένων βιβλίων στην άκρη της πόλης. Το μαγαζί δεν έμπαινε τόσο μέσα ώστε να θεωρείται ζημιογόνο ούτε κέρδιζε αρκετά ώστε να θεωρείται περιουσία. Δεν ήταν και καμιά σπουδαία κληρονομιά.

«Ει, Νατσούκι, έχετε μερικά φοβερά βιβλία εδώ».

Η αρρενωπή φωνή ακούστηκε πίσω από τον Ριντάρο. Δε γύρισε.

«Αλήθεια;» ρώτησε με τα μάτια καρφωμένα στα ράφια απέναντί του, που έφταναν απ' το πάτωμα ίσαμε το ταβάνι· ήταν γεμάτα με εντυπωσιακό πλήθος βιβλίων.

Είχε Σαίξπηρ και Ουέρντσουερθ, Δουμά και Σταντάλ, Φόκνερ και Χέμινγουεϊ, Γκόλντινγκ... υπερβολικά πολλά για να τα κατονομάσεις όλα. Ορισμένα απ' τα κορυφαία αριστουργήματα που έχει δει ο κόσμος – μεγαλοπρεπείς, επιβλητικοί τόμοι κοιτούσαν τον Ριντάρο αφ' υψηλού. Ήταν όλα παλιά βιβλία από δεύτερο χέρι, αλλά κανένα τους δεν ήταν υπερβολικά μεταχειρισμένο ή φθαρμένο, το δίχως άλλο χάρη στη στοργική φροντίδα του παππού του.

Στα πόδια του Ριντάρο, η εξίσου παλαιά μαχη θερμάστρα παραφίνης έλαμπε πορτοκαλιά, μα, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειές της, το μαγαζί ήταν κρύο. Ωστόσο ο Ριντάρο ήξερε πως δεν έφταιγε μόνο η θερμοκρασία για την παγωνιά που ένιωθε.

«Για πες, λοιπόν, πόσο θες γι' αυτά τα δυο μαζί;»

Ο Ριντάρο γύρισε το κεφάλι και κοίταξε με σμιχτά βλέφαρα τα βιβλία στο χέρι του νεαρού άντρα.

«3.200 γιεν», είπε σιγανά.

«Η μνήμη σου είναι αξιόπιστη, όπως πάντα».

Ο πελάτης ήταν ένα αγόρι απ' το σχολείο του, έναν χρόνο μεγαλύτερο απ' τον Ριντάρο, ονόματι Ριότα Ακίμπα. Ήταν ψηλόλιγνο, με χαρωπή έκφραση και μια γαλήνια σιγουριά που το έκανε καθ' όλα συμπαθές. Εκτός απ' τη σωματική του ρώμη, καλλιεργημένη με χρόνια προπόνησης στο μπάσκετ, είχε ένα απ' τα πιο κοφτερά μυαλά της τάξης του. Επιπλέον, ήταν ο γιος του τοπικού γιατρού. Επρόκειτο για ένα αγόρι με πάμπολλες εξωσχολικές δραστηριότητες – με άλλα λόγια, ήταν το ακριβώς αντίθετο του Ριντάρο σε όλα τα επίπεδα.

«Κι αυτά εδώ είναι κελεπούρι».

Με αυτά τα λόγια ο Ακίμπα βάλθηκε να στοιβάξει άλλα πέντε-έξι βιβλία στον πάγκο, δίπλα στην ταμειακή. Ο πολυτεχνίτης ήταν αναπάντεχα δεινός βιβλιοφάγος κι ένας από τους τακτικούς πελάτες του Βιβλιοπωλείου Νατσούκι.

«Ξέρεις, είναι στ' αλήθεια φοβερό το μαγαζί».

«Σ' ευχαριστώ. Χάζεψε όσο θες με την ησυχία σου. Κλείνουμε κι έχουμε εκποίηση».

Ήταν δύσκολο να μαντέψεις από τον ανέκφραστο τόνο του Ριντάρο αν σοβαρολογούσε.

Ο Ακίμπα σώπασε για μερικές στιγμές.

«Πρέπει να 'ταν φριχτό», είπε επιφυλακτικά, «που έχασες τον παππού σου».

Ο Ακίμπα έστρεψε πάλι μεμιάς την προσοχή του σε μια κοντινή βιβλιοθήκη κι έκανε ότι σάρωνε τα ράφια.

«Σαν χτες μού φαίνεται που καθόταν εδώ πέρα και διάβαζε», συνέχισε με τόνο φιλικό. «Ήταν τόσο ξαφνικό».

«Ναι, κι εγώ έτσι αισθάνομαι».

Η φωνή του Ριντάρο ηχούσε σαν να προσπαθούσε απλώς να φανεί ευγενικός· ακόμα κι αν όντως ένιωθε το ίδιο, δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος φιλικότητας ή κοινωνικότητας στον τόνο του. Ο Ακίμπα δεν έδειξε να θορυβείται ιδιαίτερα. Γύρισε να δει το νεότερο αγόρι, ενώ χάζευε ακόμα τα ράφια.

«Αλλά, με το που έφυγε, σταμάτησες να έρχεσαι στο σχολείο. Αυτό δεν είναι καλ. Όλοι ανησυχούν για σένα».

«Ποιοι “όλοι”; Δεν μπορώ να σκεφτώ ούτε ένα άτομο που θα ανησυχούσε για μένα».

«Α ναι, σωστά, δεν έχεις φίλους. Η ζωή πρέπει έτσι να 'ναι πιο απλή. Αλλά, σοβαρά τώρα, ο παππούς σου θα ανησυχεί τρομερά για σένα. Πιθανότατα τον έχεις αγχώσει τόσο, που το πνεύμα του ακόμα τριγυρνάει. Πώς θα βρει γαλήνη κι ανάπαυση; Ο παππούς σου παραείναι γέρος για να φορτώνεται τόση λύπη».

Τα λόγια του ήταν σκληρά, μα η εκφορά του Ακίμπα είχε κάτι το τρυφερό. Λόγω της σύνδεσής τους μέσω του Βιβλιοπωλείου Νατσούκι, ο Ακίμπα είχε μια ελαφρά αδυναμία στο νεότερο αγόρι, που έδειχνε να ακολουθεί το παράδειγμα των *χικικομόρι*, εκείνων των τύπων που αποφασίζουν να κλειστούν στο σπίτι και να μην ξαναμιλήσουν σε άνθρωπο, απομονωμένοι απ' όλους κι απ' όλα. Ακόμα και στο σχολείο, καμιά φορά σταματούσε τον Ριντάρο για μια σύντομη κουβέντα. Τώρα, η έγνοια του ήταν εμφανής· ο Ακίμπα είχε περάσει απ' το βιβλιοπωλείο μόνο και μόνο για να δει πώς ήταν.

Ο Ακίμπα παρατηρούσε τον Ριντάρο, που παρέμενε με σφιγμένα χείλη. Με τα πολλά, τάραξε τη σιωπή.

«Οπότε, φαντάζομαι, θα μετακομίσεις».

«Μάλλον», είπε ο Ριντάρο, χωρίς να ξεκολλά το βλέμμα απ' τα ράφια. «Θα πάω να μείνω με τη θεία μου».

«Πού μένει;»

«Δεν ξέρω. Πριν πεθάνει ο παππούς, δεν την είχα ξαναδεί».

Ο τόνος του Ριντάρο δεν άλλαξε· ήταν αδύνατο να μαντέψεις τι αισθανόταν.

Ανασηκώνοντας ελαφρά τους ώμους, ο Ακίμπα άφησε το βλέμμα του να πέσει στα βιβλία που 'χε στοιβάξει στον πάγκο.

«Γι' αυτό κάνετε εκποίηση;»

«Ναι».

«Κρίμα. Αυτό το βιβλιοπωλείο είναι μοναδικό. Στις μέρες μας, σπάνια πετυχαίνεις έργα όπως ολόκληρο τον Προυστ σε σκληρόδετους τόμους. Κι επιτέλους βρήκα τους τόμους της *Μαγεμένης ψυχής* του Ρομέν Ρολάν που έψαχνα».

«Ο παππούς θα χαιρόταν πολύ γι' αυτό».

«Μακάρι να 'ταν εδώ να το άκουγε, θα του έφτιαχνε τη μέρα! Ξέρεις, χάρη στη φιλία μας κατάφερα να βρω ένα σωρό σπουδαία βιβλία. Και τώρα θα μετακομίσεις».

Η ευθύτητα του Ακίμπα ήταν ο τρόπος με τον οποίο εξέφραζε το νοιάξιμό του. Ο Ριντάρο δεν ήξερε ποια ήταν η κατάλληλη απόκριση, οπότε συνέχισε απλώς να κοιτάζει τον τοίχο, όπου υψωνόταν μια πελώρια στοίβα από βιβλία. Ακόμα και για βιβλιοπωλείο μεταχειρισμένων, ήταν απίστευτο ότι μπορούσαν κι έμεναν ανοιχτοί με το είδος των βιβλίων που στόκαραν – τα περισσότερα απείχαν μακράν απ' τις σύγχρονες τάσεις, ανάμεσά τους και πολλά εξαντλημένα. Οι φιλοφρονήσεις του Ακίμπα για το βιβλιοπωλείο δεν ήταν μόνο πράξη καλοσύνης προς τον Ριντάρο – έκρυβαν πολλή αλήθεια μέσα τους.

«Πότε φεύγεις;»

«Σε καμιά βδομάδα, μάλλον».

«“Μάλλον”; Πάντα ασαφής!»

«Δεν έχει σημασία. Δεν έχω άλλη επιλογή έτσι κι αλλιώς».

«Υποθέτω πως όχι».

Ο Ακίμπα ανασήκωσε πάλι τους ώμους κι ύψωσε τα μάτια στο ημερολόγιο που κρεμόταν πίσω από τον πάγκο.

«Την άλλη εβδομάδα είναι Χριστούγεννα. Ζόρικο».

«Δε με συγκινούν ιδιαίτερα τα Χριστούγεννα. Σε αντίθεση μ' εσένα, δεν έχω εορταστικά σχέδια».

«Ευχαριστώ που μου το θύμισες. Ναι, το πρόγραμμά μου με κρατάει πολυάσχολο. Είναι φουλ. Ξέρεις, καμιά χρονιά θα 'θελα ειλικρινά να προσπαθήσω να μείνω ξύπνιος για να πετύχω τον Αϊ-Βασίλη στη βάρδια μου».

Ο Ακίμπα λύθηκε στα γέλια, αλλά ο Ριντάρο δε γέλασε.

«Αλήθεια;» απάντησε χαμηλόφωνα.

Ο Ακίμπα έκανε μια γκριμάτσα κι αναστέναξε.

«Φαντάζομαι, αφού μετακομίζεις, δεν έχει νόημα να προσπαθήσεις να 'ρθεις στο σχολείο, όμως δε νομίζεις πως θα 'πρεπε να φύγεις με μια ευχάριστη νότα; Υπάρχει κόσμος στην τάξη σου που ανησυχεί για σένα, ξέρεις».

Έριξε μια ματιά στον σωρό των εκτυπώσεων και στα σημειωματάρια πάνω στον πάγκο. Δεν τα είχε φέρει ο Ακίμπα λίγο νωρίτερα, η πρόεδρος της τάξης του Ριντάρο είχε περάσει να τα αφήσει.

Τη λέγανε Σάγιο Γιουζούκι κι έμενε κοντά. Γνωρίζονταν από το δημοτικό. Ήταν δυναμική, σοβαρή κοπέλα. Δεν ήταν πολύ δεμένη με τον σιωπηλό, εσωστρεφή Ριντάρο. Όταν είχε σκάσει μύτη στο μαγαζί και τον είδε να κοιτά απλανώς τα ράφια, είχε βγάλει έναν στεναγμό όλο νόημα.

«Μοιάζεις να μην έχεις καμιά έγνοια, τίποτα στον κόσμο να μη σε ταραξεί. Φαίνεται πως η ζωή του ερημίτη *χικικομόρι* πάει καλά, έτσι; Είσαι εντάξει;»

Ο Ριντάρο είχε ανασηκώσει τους ώμους. Η Σάγιο συνοφρυώθηκε κι έπειτα γύρισε προς το μέρος του Ακίμπα.

«Πιστεύεις ότι πρέπει να χαζολογάς εδώ; Όλο το μπάσκει σε ψάχνει».

Έπειτα έκανε μεταβολή και βγήκε βιαστικά από το μαγαζί. Δε φοβόταν διόλου να μιλήσει ευθέως σ' ένα μεγαλύτερο

αγόρι. Κλασική Σάγιο Γιουζούκι ήταν ο τρόπος της να δείξει ότι νοιαζόταν. Ο Ριντάρο τη θαύμαζε γι' αυτό.

«Η πρόεδρος της τάξης σου είναι δυναμική», σχολίασε ο Ακίμπα. «Μάλλον νιώθει υπεύθυνη για σένα. Δε χρειαζόταν να σου φέρει τις εργασίες και τις ασκήσεις αυτοπροσώπως...»

Παρότι η Σάγιο δεν έμενε μακριά, ο Ριντάρο συνειδητοποίησε ότι και πάλι πρέπει να ήταν αγγαρεία να ξεστρατίσει από τη διαδρομή της με τόσο κρύο, που έβλεπες το χνότο σου.

«Όλα μαζί 6.000 γιεν», είπε κι εντέλει σηκώθηκε. Ο Ακίμπα ύψωσε το φρύδι.

«Λίγο τσιμπημένη η τιμή για εκποίηση».

«Έχω κάνει δέκα τοις εκατό έκπτωση. Δεν πάει παρακάτω. Αγοράζεις αριστουργήματα της λογοτεχνίας».

«Κλασικός Νατσούκι», είπε ο Ακίμπα γελώντας. Έβγαλε κάμποσα χαρτονομίσματα από το πορτοφόλι του και πήρε το κασκόλ και τα γάντια του από τον πάγκο. Καθώς στήριζε την τσάντα στον ώμο του, πρόσθεσε:

«Έλα στο σχολείο αύριο».

Και με το τυπικό χαρωπό χαμόγελό του, ο Ακίμπα έφυγε από το μαγαζί.

Το Βιβλιοπωλείο Νατσούκι βυθίστηκε στη σιωπή. Έξω από την πόρτα, το ηλιοβασίλεμα ανέδινε μια κοκκινωπή λάμψη. Στη γωνία, η θερμάστρα, που κόντευε να μείνει από παραφίνη, είχε αρχίσει να διαμαρτύρεται.

Όπου να 'ναι έπρεπε να ανέβει πάνω και να ετοιμάσει το βραδινό του. Ακόμα κι όταν ζούσε ο παππούς του, αυτή ήταν δουλειά του Ριντάρο, οπότε δεν ήταν τίποτα το φοβερό.

Κι ωστόσο ο Ριντάρο παρέμεινε ασάλευτος, να κοιτά την πόρτα του μαγαζιού.

Ο ήλιος βούλιαξε κι άλλο στον ουρανό, η θερμάστρα έσβησε κι ο ψυχρός αέρας άρχισε να καταλαμβάνει το μαγαζί. Κι ο Ριντάρο παρέμενε ακίνητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο πρώτος λαβύρινθος – Ο φυλακιστής των βιβλίων

Το Βιβλιοπωλείο Νατσούκι ήταν ένα μικρούτσικο μαγαζάκι, χωμένο σ' έναν δρόμο στην παλιά πόλη. Η διάταξη του ήταν περίεργη.

Μπαίνοντας από την πόρτα κι ίσαμε το πίσω μέρος είχε έναν και μόνο μακρύ διάδρομο. Ο διάδρομος αυτός περιστοιχίζόταν κι από τις δύο πλευρές με πελώριες βιβλιοθήκες που έφταναν ίσαμε την οροφή και κάθε ράφι βογκούσε από τα βιβλία. Παλιομοδίτικα φωτιστικά κρέμονταν από το ταβάνι και το απαλό τους φως καθρεφτιζόταν στο γυαλισμένο ξύλινο δάπεδο.

Περίπου στα μισά, υπήρχε ένα λιτό ξύλινο γραφείο για τις αγοραπωλησίες, μα, εκτός απ' αυτό και δυο ξύλινα σκαμνιά, δεν υπήρχαν άλλα έπιπλα ή διακοσμητικά. Στο βάθος του μαγαζιού, ο διάδρομος κατέληγε σ' έναν απλό τοίχο από γυμνό ξύλο, όμως όταν έμπαινες από την πόρτα κι ο ήλιος έλαμπε είχες την αίσθηση ότι το μέρος ήταν πολύ βαθύτερο απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Περιβεβλημένος από τείχη βιβλίων, ένιωθες σαν να μπαίνεις σε μια σήραγγα χωρίς τέλος, που χανόταν στο βάθος στο σκοτάδι.

Η εικόνα του παππού του να διαβάζει ήσυχα ένα βιβλίο

στο φως του πορτατίφ πάνω στο μικρό γραφείο ήταν χαραγμένη στη μνήμη του Ριντάρο· οι γραμμές της εικόνας ήταν αδρές κι απλές μα καμωμένες με φροντίδα, σαν ελαιογραφία μεγάλου ζωγράφου.

«Τα βιβλία έχουν τρομερή δύναμη».

Αυτή ήταν η επωδός του παππού του.

Η αλήθεια να λέγεται – ο γέροντας δεν ήταν ιδιαίτερα ομιλητικός, αλλά, όταν έπιανε το θέμα των βιβλίων, άξαφνα έσφυζε από ζωντάνια. Τα μικρά του μάτια ζάρωναν από το χαμόγελο κι οι λέξεις πετούσαν από τα χείλη του με απίστευτο πάθος και ενέργεια.

«Υπάρχουν ιστορίες άχρονες, τόσο δυνατές, που επέζησαν στο πέρασμα των αιώνων. Να διαβάσεις πολλά τέτοια βιβλία – θα γίνουν φίλοι σου. Θα σε εμπνέουν και θα σε εμπυχώνουν».

Ο Ριντάρο έριξε μια επίμονη ματιά ολόγυρα, στο μικρούτσικο βιβλιοπωλείο με τα χάρτινα τείχη του. Στα ράφια δεν έβρισκες κανένα από τα νέα μπεστ σέλερ. Ούτε δημοφιλή μάνγκα ή περιοδικά. Την σήμεραν ημέρα, τα βιβλία ούτε καν πουλιόντουσαν όπως παλιά. Οι τακτικοί πελάτες εξέφραζαν συχνά την αγωνία τους για την επιβίωση του Βιβλιοπωλείου Νατσούκι, αλλά ο ασθενικός ηλικιωμένος μαγαζάτορας ίσα που έγνεφε κι έλεγε ένα λακωνικό «ευχαριστώ». Τα Άπαντα του Νίτσε και οι πολυδιαβασμένες συλλογές του Τ. Σ. Έλιοτ παρέμεναν στην προθήκη, πλάι στην πόρτα.

Ο χώρος αυτός, που ήταν δημιούργημα του παππού του, αποτελούσε ιδανικό καταφύγιο για ένα αγόρι με τάσεις απομόνωσης. Ο Ριντάρο, που ουδέποτε είχε νιώσει μέλος του σχολείου, συνήθιζε να έρχεται εδώ και να βυθίζεται στα βιβλία, διαβάζοντας αδηφάγα ό,τι έβρισκε στα ράφια.

Με άλλα λόγια, αυτό ήταν το ασφαλές κρησφύγετο του Ριντάρο, ένα μέρος όπου μπορούσε να βρει καταφύγιο από τον έξω κόσμο. Όμως τώρα, σε λίγες μέρες, θα ήταν ανα-

γκασμένος να αποχωριστεί το Βιβλιοπωλείο Νατσούκι για πάντα.

«Πολύ χοντρό όλο αυτό, παππού», ψιθύρισε.

Εκείνη τη στιγμή, τον επανέφερε στην πραγματικότητα το χαρμόσυνο κουδούνισμα από το παλιομοδίτικο καμπανάκι που κρεμόταν στην πόρτα. Υπό φυσιολογικές συνθήκες, θα σήμαινε ότι είχε μπει πελάτης, μα ο Ριντάρο είχε κρεμάσει στην πόρτα την πινακίδα «Κλειστόν». Έξω, ο ήλιος είχε δύσει και πέρα από το τζάμι της πόρτας απλωνόταν μονάχα σκοτάδι. Ήταν λες κι ο Ακίμπα είχε μόλις φύγει, όμως με κάποιον τρόπο ένα μεγάλο χρονικό διάστημα είχε ξεγλιστρήσει.

Καταλήγοντας ότι το κουδούνισμα ήταν της φαντασίας του, ο Ριντάρο έστρεψε πάλι το βλέμμα του στα ράφια.

«Λίγο σκοτεινά είναι εδώ μέσα».

Η φωνή τον ξάφνιασε. Αλλά όταν γύρισε να κοιτάξει, κανείς δεν ήταν στην πόρτα.

«Κρίμα – έχετε ωραία συλλογή εδώ, μα όλα αυτά τα βιβλία ίσα που ξεθωριάζουν σ' αυτό το μουντό, παμπάλαιο μέρος».

Ο Ριντάρο συνειδητοποίησε ότι η φωνή ακουγόταν από κάποιο βαθύτερο σημείο του μαγαζιού. Έκανε απότομα μεταβολή και είδε... τίποτα. Εκτός, δηλαδή, από έναν πορτοκαλή τιγρέ γάτο. Έμοιαζε με τυπικό κεραμιδόγατο· ένα μεγαλούτσικο, τροφαντό αιλουροειδές με πορτοκαλί και κίτρινες ρίγες στο τρίχωμα, από την κορυφή του κεφαλιού ίσαμε την ουρά –όπως οι περισσότεροι τιγρέ γάτοι του είδους του–, αλλά η κοιλιά και τα πόδια του ήταν κάτασπρα. Στο μισοσκότεινο φόντο, τα μάτια του έλαμπαν σαν δυο σφαίρες από νεφρίτη – και ήταν καρφωμένα επίμονα στον Ριντάρο.

Ο Ριντάρο είδε τον γάτο να τεντώνει τη μακριά χαριτωμένη ουρά του.

«Είσαι γάτος!»

«Τραβάς κάνα ζόρι μ' αυτό;» ρώτησε ο γάτος.

Ήταν αναμφισβήτητο – το ζώο είχε μόλις μιλήσει.

Παρά την ταραχή του, ο Ριντάρο κατάφερε να επιστρατεύσει κάποια ψυχραιμία. Έκλεισε ερμητικά τα μάτια του και μέτρησε ως το τρία. Έπειτα τα άνοιξε πάλι.

Μακρύ τρίχωμα, φουντωτή ουρά, δυο διαπεραστικά πράσινα μάτια και δυο κομψά τριγωνικά αυτιά – ουδεμία αμφιβολία. Επρόκειτο για γάτο.

Τα μουστάκια του τρεμούλιασαν.

«Ει, μικρέ, έχουν τίποτα τα μάτια σου;» ρώτησε. Δεν ήταν πλάσμα που μασούσε τα λόγια του.

«Όχι, εγώ... ε...» Ο Ριντάρο πάσχιζε να βρει την κατάλληλη απάντηση. «Η όρασή μου δεν είναι και τόσο φοβερή, αλλά μπορώ να δω ότι έχω απέναντί μου έναν γάτο που μιλάει».

«Εξάισια», είπε ο γάτος μ' ένα νεύμα. Και συνέχισε: «Με λένε Τίγρη. Τίγρης ο τιγρέ».

Δεν υπήρχε τίποτα πιο αλλόκοτο από έναν γάτο που αίφνης σου συστήνεται, αλλά ο Ριντάρο με κάποιον τρόπο κατόρθωσε να ανταποδώσει.

«Είμαι ο Ριντάρο Νατσούκι».

«Ξέρω. Είσαι ο νέος μαγαζάτορας του Βιβλιοπωλείου Νατσούκι».

«Νέος μαγαζάτορας;»

Ο Ριντάρο τα 'χασε. Πρώτη φορά άκουγε κάτι τέτοιο.

«Μετά λύπης μου δηλώνω ότι είμαι απλώς μαθητής λυκείου, με τάσεις απομόνωσης», εξήγησε. «Ο παππούς μου ήξερε τα πάντα για τα βιβλία, αλλά δεν είναι πια μαζί μας».

«Κανένα πρόβλημα», δήλωσε ο γάτος. «Εγώ έχω πάρε-δώσε μ' εσένα, τον νέο μαγαζάτορα».

Κάρφωσε τον Ριντάρο με μάτια μια ιδέα σμιχτά.

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

«Τη βοήθειά μου;»

«Ακριβώς. Τη βοήθειά σου».

«Να βοηθήσω σε τι...;»

«Υπάρχουν βιβλία που έχουν φυλακιστεί».

«Βιβλία;»

«Παπαγάλος είσαι; Πάψε να επαναλαμβάνεις ό,τι λέω σαν βλαμμένο».

Τα λόγια έσκασαν στα μούτρα του σαν χαστούκι. Ο γάτος, ωστόσο, δεν έδωσε καμιά σημασία στην αντίδρασή του.

«Πρέπει να σώσω αυτά τα βιβλία». Τα μάτια-νεφρίτες άστραψαν. «Κι εσύ πρέπει να με βοηθήσεις».

Ο Ριντάρο απέμεινε για λίγο σιωπηλός, παρατηρώντας τον τιγρέ γάτο. Έπειτα σήκωσε αργά το δεξί του χέρι κι άρχισε να παίζει με τον σκελετό των γυαλιών του. Ήταν κάτι που συνήθιζε να κάνει όταν σκεφτόταν.

Πρέπει να 'μαι κατάκοπος, σκέφτηκε.

Ο Ριντάρο έκλεισε τα μάτια, με το χέρι ακόμα στον σκελετό των γυαλιών του.

Ο θάνατος του παππού του και το στρες της κηδείας τον είχαν εξουθενώσει. Πρέπει να αποκοιμήθηκε χωρίς να το καταλάβει και τώρα έβλεπε όνειρο. Πεισμένος από τη λογική του, άνοιξε πάλι τα μάτια. Μα να σου πάλι το τιγρέ γατί που καθόταν ήρεμα μπροστά του.

Οκέι, έχω πρόβλημα.

Τώρα που το σκέφτομαι, εδώ και μέρες κάθομαι και κοιτάω τα ράφια.

Έχω μείνει πίσω στο διάβασμα...

Και πού άφησα το αντίτυπο του Καντίντ που είχα μόλις αρχίσει;

Ένα σωρό τυχαίες σκέψεις άρχισαν να κατακλύζουν το μυαλό του.

«Μ' ακούς, κύριε Μαγαζάτορα;»

Ο οξύς τόνος του τιγρέ γάτου διαπέρασε τη φούσκα των λογισμών του Ριντάρο.

«Άκου, μικρέ, θα σ' το πω άλλη μια φορά. Θέλω να με βοηθήσεις να σώσω τα βιβλία».

«Δες ότι θες να σε βοηθήσω, αλλά...»

Ο Ριντάρο πάσχισε να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«Είμαι άχρηστος. Όπως σου είπα, είμαι ένα εσωστρεφές λυκειόπαιδο», είπε όλο ειλικρίνεια από το σκαμνί του πίσω από τον πάγκο.

Για κάποιον λόγο, δεν μπορούσε να αναγκάσει τον εαυτό του να πει ψέματα στον ομιλούντα πορτοκαλή γάτο.

«Κανένα πρόβλημα. Ήξερα ανέκαθεν ότι ήσουν ένας δύσμοιρος, ανίκανος ερημίτης», είπε καγχάζοντας ο γάτος. «Όμως και πάλι έχω μια χάρη να σου ζητήσω».

«Αφού τα ήξερες αυτά, τότε γιατί ζητάς τη βοήθειά μου; Πρέπει να υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που θα τα κατάφερναν καλύτερα από μένα».

«Εννοείται».

«Και μόλις έχασα τον παππού μου. Και σ' αυτή τη φάση είμαι σε κατάθλιψη».

«Καταλαβαίνω».

«Τότε γιατί—»

«Δε σ' αρέσουν τα βιβλία;»

Η μπάσα φωνή του τιγρέ γάτου σάρωσε όλες τις διαμαρτυρίες του Ριντάρο. Ήταν απαλότερη τώρα, μα και γεμάτη αποφασιστικότητα. Ο Ριντάρο δεν καταλάβαινε στ' αλήθεια τι έλεγε ο γάτος, αλλά η ισχυρή του παρουσία και η δύναμη του λόγου του του έκλεβαν, θαρρείς, κάθε ίχνος λογικής.

Τα πράσινα μάτια καρφώθηκαν στα μάτια του Ριντάρο.

«Ναι... Ναι, φυσικά μ' αρέσουν τα βιβλία».

«Τότε τι σ' εμποδίζει;»

Τα πάντα στον γάτο απέπνεαν θάρρος κι αισιοδοξία – καμία σχέση με τον Ριντάρο. Το αγόρι βάλθηκε να παίξει πάλι με τον σκελετό των γυαλιών του, πασχίζοντας απεγνωσμέ-

να να εξακριβώσει τι συνέβαινε. Μα δεν υπήρχε καμιά λογική εξήγηση.

«Τα σημαντικά είναι πάντα δυσνόητα, κύριε Μαγαζάτορα», είπε ο γάτος, σαν να 'χε μαντέψει τις σκέψεις του. «Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται αυτή την απλή αλήθεια. Συνεχίζουν απλώς να ζουν τις ζωές τους κι ωστόσο μόνο με την καρδιά μπορεί κανείς να δει σωστά· το ουσιώδες είναι άορατο στα μάτια».

«Για δεξ!» Ο Ριντάρο γούρλωσε τα μάτια. «Ποτέ δεν περίμενα ότι θα άκουγα έναν γάτο να απαγγέλλει απόσπασμα του *Μικρού πρίγκιπα*».

«Δε γουστάρεις τον Σεντ-Εξιπερί;»

«Είναι από τους αγαπημένους μου συγγραφείς», απάντησε ο Ριντάρο, δείχνοντας ένα κοντινό ράφι, «αν και νομίζω ότι μ' αρέσει περισσότερο η *Νυχτερινή πτήση*. Και το *Ταχυδρομείο του νότου* δεν μπορούσα να το αφήσω από τα χέρια μου».

«Εξάισια», είπε χασκογελώντας ο γάτος.

Η αυτοκυριαρχία του ζώου έφερε ένα κύμα νοσταλγίας στο αγόρι. Για κάποιον λόγο τού θύμιζε τον παππού του, μόνο που ο παππούς ποτέ δεν ήταν τόσο ομιλητικός.

«Οπότε θα με βοηθήσεις;»

Ο Ριντάρο ανασήκωσε τους ώμους.

«Επιτρέπεται να αρνηθώ;»

«Φυσικά», απάντησε μεμιάς ο γάτος κι έπειτα πρόσθεσε τσαντισμένα: «Αλλά θα με απογοητεύσεις οικτρά».

Ο Ριντάρο έκανε έναν αμυδρό μορφασμό.

Άρα αυτός ο γάτος σκάει μύτη από το πουθενά, ζητάει βοήθεια και λέει ότι θα τον απογοητεύσω οικτρά αν δε συμφωνήσω...

Ήταν απλώς παράλογο κι ωστόσο η ευθύτητα στην ομιλία του τιγρέ πλάσματος είχε κάτι το ελκυστικό – δεν μπορούσε

να του θυμώσει πολύ. Ναι, όσο το σκεφτόταν, ο γάτος αυτός τελικά έμοιαζε πολύ με τον παππού του.

«Οπότε τι θες να κάνω;»

«Να με ακολουθήσεις.»

«Πού;»

«Έλα, πάμε!»

Ο γάτος έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε όχι προς την πόρτα του μαγαζιού, αλλά προς τις σκιές που απλώνονταν στο βάθος. Σαστισμένος, ο Ριντάρο ακολούθησε, μα είχε κάνει λίγα μόλις βήματα όταν ένα πολύ περιεργο αίσθημα ιλίγγου τον κυρίευσε. Το Βιβλιοπωλείο Νατσούκι ήταν μακρόστενο· περίμενε ότι θα έβρισκε τον πίσω τοίχο έπειτα από μερικά ακόμα βήματα. Σήμερα, όμως, δεν υπήρχε αδιέξοδο. Ο διάδρομος, περιστοιχισμένος από τους πανύψηλους πύργους των βιβλιοθηκών, όλο και συνέχιζε. Τα παλιομοδίτικα φωτιστικά οροφής έδειχναν κι αυτά να αναπαράγονται επ' άπειρον. Όσο προχωρούσαν, ο Ριντάρο πρόσεξε ότι τα ράφια ήταν γεμάτα βιβλία που δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Πολλά από δαύτα ήταν αλλιώτικα από τα συνηθισμένα, δεμένα, σύγχρονα βιβλία. Είχαν αφήσει πίσω τα παλιά, μεταχειρισμένα βιβλία, κι είχαν βρεθεί ανάμεσα σε πανέμορφους δερματόδετους τόμους, με ανάγλυφα χρυσά γράμματα· το πέρασμα είχε γίνει μια στοά υπέροχων βιβλίων.

«Α... Αυτό... Εγώ, ε...»

Ο Ριντάρο άρχισε να παραμιλά ασυνάρτητα. Ο γάτος γύρισε το κεφάλι και τον κοίταξε.

«Φοβάσαι, κύριε Μαγαζάτορα; Αν σκοπεύεις να μου το σκάσεις, τώρα είναι η ευκαιρία.»

«Απλώς αναρωτιέμαι πότε απέκτησε το μαγαζί όλα αυτά τα καινούργια βιβλία», απάντησε, κοιτώντας πέρα στο βάθος κι έπειτα χαμηλώνοντας το βλέμμα στον γάτο. «Με όλους αυτούς τους νέους τίτλους που έχω να διαβάσω, δε νομίζω

«ότι είμαι ακόμα έτοιμος να αφήσω τη μοναχική ζωή μου. Ίσως ρωτήσω τη θεία μου αν μπορούμε να καθυστερήσουμε τη μετακόμιση».

«Χμμ. Η αίσθηση του χιούμορ σου είναι κάπως περιορισμένη, αλλά διακατέχεσαι από τα σωστά αισθήματα. Αυτός ο κόσμος μάς βάζει κάθε λογής εμπόδια, είμαστε αναγκασμένοι να υπομείνουμε ένα σωρό παραλογισμούς. Το καλύτερο όπλο μας για να αντιπαλέψουμε όλο τον πόνο κι όλους τους μπελάδες του κόσμου δεν είναι η λογική ούτε η βία. Είναι το χιούμορ».

Έχοντας παραχωρήσει αυτό το ψήγμα σοφίας σαν αρχαίος φιλόσοφος, ο πορτοκαλής γάτος συνέχισε να προχωρά στον διάδρομο.

«Πάμε, κύριε Μαγαζάτορα».

Ο Ριντάρο ακολούθησε υπάκουα.

Ύστερα από λίγο, τα ράφια δεξιά κι αριστερά ήταν φορτωμένα με μια συλλογή χοντρών τόμων που του ήταν τελείως ανοίκειοι. Καθώς το αγόρι κι ο γάτος προχωρούσαν, ο διάδρομος βάφτηκε με μιαν αχνή γαλάζια λάμψη. Η φωτεινότητα σταδιακά δυνάμωσε, ώσπου τελικά όλος ο χώρος κατακλύστηκε από ένα εκτυφλωτικό λευκό φως.

Αντίκρισε λαμπερή λιακάδα και δέντρα να λικνίζονται απαλά.

Το λευκό φως ξεθώριασε κι ο Ριντάρο βρέθηκε περιτριγυρισμένος από ένα ευχάριστο σκηνικό. Στα πόδια του, ένα λιθόστρωτο άστραφτε στο φως του ήλιου. Πάνωθέ του, τα κλαδιά μιας μεγάλης ακακίας χόρευαν στο αεράκι, σκορπώντας μια ολόλαμπρη ηλιακή βροχή. Και πέρα απ' όλα αυτά... Ο Ριντάρο έσμιξε τα βλέφαρα, προσπαθώντας να διακρίνει τι βρισκόταν στο βάθος.

«Μια πύλη;»

Λίγο πιο κάτω, στην κορυφή μερικών πέτρινων σκαλοπατιών, υψωνόταν μια *γιακιμόν*, μια υπέροχη ιαπωνική σκεπαστή πύλη. Η οροφή της ήταν φτιαγμένη με παραδοσιακά διακοσμητικά κεραμίδια και οι μεγάλες ξύλινες πόρτες της ήταν καλογουαλισμένες, αλλά η όλη αίσθηση που απέπνεε ήταν κάπως πνιγηρή. Ο Ριντάρο κοίταξε δεξιά κι αριστερά. Και στις δύο κατευθύνσεις, ένας εντελώς λείος τοίχος απλωνόταν ίσαμε εκεί που έφτανε το μάτι. Πλάι στην κεντρική πύλη, μια μικρότερη πόρτα διέκοπτε τον τοίχο· η πινακίδα με το όνομα έδειχνε άγραφη.

Το αρμονικά στρωμένο λιθόστρωτο, που εκτεινόταν ως πέρα, ήταν άσπιλο. Ούτε ένα πεσμένο φύλλο δεν αμαύρωνε την επιφάνειά του. Τα σωματίδια του φωτός που διαπερνούσαν τα κενά ανάμεσα στη στέγη και στο δέντρο στραφτάλιζαν σαν δροσοσταλίδες που έστησαν χορό.

Κι ούτε ψυχή τριγύρω.

«Φτάσαμε», είπε ο γάτος. «Αυτός είναι ο προορισμός μας».

«Εδώ βρίσκονται τα βιβλία;»

«Είναι φυλακισμένα πίσω από κει».

Ο Ριντάρο έριξε μιαν ακόμα ματιά στην εξάισια πύλη και την ακακία που δέσποζε από πάνω της. Τα γιγάντια κλαριά της ήταν καλυμμένα με μπουμπούκια σαν βαμβάκι. Παράξενο. Ήταν Δεκέμβρης, συνεπώς επρόκειτο για μια πολύ ασυνήθιστη ακακία. Μα, από την άλλη, εξαρχής τα πάντα σήμερα έδειχναν να αψηφούν την κοινή λογική. Στο σημείο αυτό δεν είχε νόημα να δυσανασχετήσει με τα ανθεκτικά αυτά λουλούδια.

«Εντυπωσιακή έπαυλη. Η πύλη από μόνη της είναι λίγο-πολύ όσο το βιβλιοπωλείο μας».

«Μην ανησυχείς. Είναι όλα απάτη. Πίσω από μεγάλες, επιβλητικές πύλες ζουν συχνά αξιοθρήνητοι άνθρωποι».

«Βασικά, από την οπτική γωνία ενός λυκειόπαιδου που ζει σ' ένα αξιοθρήνητο σπίτι, δε θα 'λεγα όχι σε μια τέτοια πύλη».

«Σπατάλησε την ελευθερία σου με το να κάθεται και να γκρινιάζει», είπε ο γάτος. «Αν δεν κατορθώσουμε να διασώσουμε αυτά τα βιβλία, θα παγιδευτείς σ' αυτόν τον λαβύρινθο για πάντα».

Ο Ριντάρο έμεινε εμβρόντητος.

«...Εγώ, ε... νομίζω ότι αυτό το κομμάτι το παρέλειψες».

«Κοίτα, προφανώς, αν σου το 'χα πει από πριν, ποτέ δε θα δεχόσουν να 'ρθεις. Καμιά φορά, η άγνοια είναι ευτυχία».

«Βρόμικο κόλπο έκανες».

«Αλήθεια; Έτσι που καθόσουν με τα μούτρα κατεβασμένα, ήταν προφανέστατο ότι δεν είχες και τίποτα να χάσεις».

Τα λόγια του γάτου ήταν σκέτο φάρμακι. Όσοτε αυτό εννοούν όταν μιλάνε για την «ωμή αλήθεια», σκέφτηκε ο Ριντάρο. Ύψωσε το βλέμμα στον υπέροχο γαλανό ουρανό καθώς ετοιμάζε την απόκρισή του.

«Δε μου πάει να κάνω κακό σε ανόητα ζώα, αλλά...»

Έκανε μια παύση για να φτιάξει τα γυαλιά του.

«Αυτή τη στιγμή, νιώθω μια τρομερή λαχτάρα να σ' αρπάξω από τον σβέρκο και να σε ταρακουνήσω».

«Εξάισια. Έτσι σε θέλω!»

Με απόλυτη αυτοκυριαρχία, ο γάτος άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά της πύλης. Ο Ριντάρο έτρεξε στο κατόπι του.

«Απλώς αναρωτιόμουν – τι γίνεται αν δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω;»

«Πιθανότατα θα είμαστε καταδικασμένοι να προχωράμε πλάι σ' αυτό το τείχος αιωνίως. Μα, απ' την άλλη, ποτέ ξανά δεν κόλλησα εδώ πέρα, οπότε δεν ξέρω».

«Δε μ' αρέσει αυτό».

Ο Ριντάρο στάθηκε στο κεφαλόσκαλο, μπροστά ακριβώς από τις πελώριες ξύλινες πόρτες της πύλης.

«Οπότε τι ακριβώς πρέπει να κάνω;»

«Απλώς να μιλήσεις με τον άρχοντα της έπαυλης».

«Και μετά;»

«Αν καταφέρεις να τον πείσεις, τελειώσαμε».

«Αυτό είναι όλο;»

Ο Ριντάρο έδειχνε έκπληκτος. Όμως ο γάτος δεν είχε ολοκληρώσει.

«Σου έχω άλλη μία αποστολή», ανακοίνωσε με πομπώδες ύφος. «Έχεις την καλοσύνη να πατήσεις το κουδούνι;»

Ο Ριντάρο έκανε ό,τι του ζήτησε.

Από τη μικρή πόρτα πλάι στην πύλη βγήκε μια γοητευτική γυναίκα που φορούσε ένα λιτό μαβί κιμονό. Από τον συγκρατημένο τρόπο της, θα 'λεγες πως ήταν γριά, μα ήταν δύσκολο να κρίνεις την αληθινή της ηλικία. Δεν έβγαζε καμιά ζεστασιά κι είχε άψυχα μάτια. Κρίνοντας από το κόκκινο διακοσμητικό χτενάκι στον κότσο της και τη λευκότητα πορσελάνης που είχε το δέρμα της, θα μπορούσες κάλλιστα να την περάσεις για εκθαμβωτική γιαπωνέζικη κούκλα.

Ο Ριντάρο είχε χάσει τη μιλιά του.

«Θα μπορούσα να βοηθήσω σε κάτι;» είπε εκείνη με μονότονη φωνή.

Ο γάτος πήρε τα ηνία από το σαστισμένο αγόρι.

«Θα θέλαμε να μιλήσουμε με τον σύζυγό σας».

Η γυναίκα έστρεψε τα άψυχα μάτια της στον γάτο. Ο Ριντάρο ένωσε ένα ρίγος άγχους να τον διατρέχει, μα τόσο ο γάτος όσο και η γυναίκα έδειχναν τελείως ατάραχοι.

«Ο σύζυγός μου είναι πολυάσχολος. Οι απρόσμενοι επισκέπτες—»

Ο γάτος τη διέκοψε.

«Πρόκειται για ζήτημα μεγάλης σημασίας. Κι υπάρχει πίεση χρόνου. Ενημερώστε τον, παρακαλώ, για την άφιξή μας».

«Κάθε μέρα ο σύζυγός μου δέχεται επισκέψεις από ανθρω-

πους που ισχυρίζονται ότι έχουν επείγοντα και σημαντικά ζητήματα να συζητήσουν μαζί του, αλλά είναι υπερβολικά απασχολημένος με τις τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές του εμφανίσεις. Το πρόγραμμά του δεν του επιτρέπει να συναντά απρόσκλητους επισκέπτες. Παρακαλώ, περάστε κάποια άλλη μέρα».

«Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο».

Η αποφασιστικότητα στη φωνή του τιγρέ γάτου έκανε τη γυναίκα να μείνει ακίνητη. Ο γάτος άδραξε την ευκαιρία.

«Έχουμε έρθει να μιλήσουμε για βιβλία – ο νεαρός από δω έχει πληροφορίες ζωτικής σημασίας για τον άντρα σας. Είμαι βέβαιος ότι θα βρει χρόνο να μας δει».

Ο τόνος του γάτου έδειξε να επηρεάζει τη γυναίκα με το κιμονό. Έμεινε ασάλευτη για λίγο, προφανώς ζυγιάζοντας τα λόγια του. Έπειτα, με φούρια, είπε κοφτά «Περιμένετε εδώ», έκανε μια μικρή υπόκλιση και τρύπωσε πάλι στην πόρτα.

Ο Ριντάρο κοίταξε επίμονα τον γάτο.

«Ποιος έχει “πληροφορίες ζωτικής σημασίας”;» ρώτησε επιτακτικά.

«Ας μην προβληματιζόμαστε με τις λεπτομέρειες προς ώρας. Όπως βλέπω τα πράγματα, χρησιμοποιούμε μπλόφα για να αναμετρηθούμε με τον μπλοφαδόρο. Μπλόφα στην μπλόφα, τρόπον τινά. Θα σκεφτούμε τι θα πούμε μόλις μπούμε στο σπίτι».

«Αυτό είναι τρομερά...»

Ο Ριντάρο κόμπιασε προς στιγμήν.

«...καθησυχαστικό!» είπε δηκτικά.

Η γυναίκα σε λίγο ξαναφάνηκε. Έκανε μια υπόκλιση στο αγόρι και τον γάτο προτού τους απευθυνθεί με την ίδια μονότονη φωνή:

«Από δω, παρακαλώ».

Στην άλλη πλευρά της πύλης έστεκε μια μεγαλειώδης έπαυλη, που όμοιά της ο Ριντάρο δεν είχε ξαναδεί.

Προχώρησαν στο καθαρό λιθόστρωτο, πέρασαν την καθαλωτή εξώπορτα κι έβγαλαν τα παπούτσια τους στο γκενκάν, τον ειδικό χώρο της εισόδου. Έπειτα διέσχισαν έναν διάδρομο με καλογουαλισμένο ξύλινο δάπεδο, που τους οδήγησε στην ενγκάβα, τη βεράντα που κύκλωνε το σπίτι και η οποία, με τη σειρά της, οδηγούσε σε μια γέφυρα που τους έβγαλε σ' ένα βοηθητικό κτίσμα.

Από τη γέφυρα αντίκριζαν μεγάλους ιαπωνικούς κήπους. Πουλιά κελαηδούσαν στα δέντρα κι οι καλοκουρεμένες αζαλέες ήταν ολάνθιστες – και πάλι, όμως, ανθισμένες σε λάθος εποχή.

«Δεν είπες ότι το σπίτι θα ήταν ταπεινό;» είπε ο Ριντάρο.

«Μιλούσα αλληγορικά. Σταμάτα τη φλυαρία. Θα λαχυνιάσεις».

Ο Ριντάρο κι ο γάτος αντάλλασσαν έξαλλους ψιθύρους, αλλά η γυναίκα που τους οδηγούσε δεν είπε λέξη.

Όσο βάδιζαν, το σκηνικό πήρε να αλλάζει. Αυτό που με μια πρώτη ματιά έμοιαζε με παραδοσιακή ιαπωνική κατοικία, υπέστη μια τρομερά αλλόκοτη μεταμόρφωση.

Πρώτα, η ξύλινη βεράντα έγινε μαρμάρινη σκάλα και οι μεγάλοι κήποι που είχαν ατενίσει από την αψιδωτή κινέζικη γέφυρα έγιναν ξάφνου κήποι ευρωπαϊκού ανακτόρου, κατάστικτοι από εξαίσια πέτρινα σιντριβάνια και γυμνά αγάλματα. Κι ακριβώς μπροστά τους, πίσω από τις ιαπωνικές χάρτινες πόρτες *φουσουμα*, ζωγραφισμένες με λεπτεπίλεπτα μπαμπού, διέκριναν αστραφτερούς πολυελαίους και ζωηρόχρωμα βάζα που έστεκαν πάνω σε τραπεζάκια αρ ντεκό.

«Δεν ξέρω για σένα, αλλά εμένα μ' έπιασε πονοκέφαλος», είπε ο Ριντάρο.

«Κι εμένα».

Ήταν η πρώτη φορά που ο γάτος είχε συμφωνήσει μαζί του.

«Είναι λες και στρίμωξαν ένα σωρό πράγματα απ' όλο τον κόσμο στο ίδιο μέρος», συνέχισε ο Ριντάρο.

«Μοιάζει κατάμεστο, αλλά στην πραγματικότητα είναι άδειο».

Η απάντηση του γάτου ήταν τρομερά ζεν.

«Δεν κρύβει ούτε κάποια φιλοσοφία ούτε γούστο. Όσο πληθωρικό και θαυμάσιο κι αν δείχνει απ' έξω, αν σηκώσεις το καπάκι και κοιτάξεις μέσα δε θα δεις παρά ένα συνονθύλευμα δανεικής σαβούρας. Το χειρότερο είδος άγνοιας».

«Νομίζω ότι το παρατραβάς», είπε ο Ριντάρο.

«Απλώς λέω τα πράγματα με το όνομά τους. Και, τέλος πάντων, είναι τρομερά κοινότοπο. Το βλέπεις παντού, κάθε μέρα».

«Η έπαυλη», είπε η γυναίκα, διακόπτοντας ευγενικά τον γάτο, «διακοσμήθηκε ώστε να αντανakλά τον πλούτο και την ποικιλία των εμπειριών του άντρα μου, καθώς και την εξαιρετική κρίση του. Υποθέτω ότι υπερβαίνει τις δυνατότητες της αντίληψής σας».

Για κλάσματα δευτερολέπτου, ο Ριντάρο νόμισε πως το είχε πει σαν καλαμπούρι. Η γυναίκα προπορευόταν, οπότε δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της, μα έπειτα συνειδητοποίησε ότι ο τόνος της δεν είχε την παραμικρή ευθυμία.

Μια αλλόκοτη ένταση πλανιόταν στον αέρα καθώς προχωρούσαν ολοένα και βαθύτερα στην έπαυλη. Διάδρομοι, σκάλες, ενωμένες βεράντες – η απόσταση που κάλυπταν ήταν εξωπραγματική. Κι όλο αυτό το διάστημα προσπερνούσαν γλυπτά από ελεφαντόδοντο ανάκατα με ιαπωνικές μεταξοτυπίες, αγάλματα της Αφροδίτης, σπαθιά κατάνα. Δε φαινόταν να υπάρχει καμιά λογική στη διάταξη όλων αυτών των διακοσμητικών.

Η κατεύθυνση προς την οποία βιάδιζαν άλλαζε, θαρρείς, απροειδοποίητα, ώστε δεν είχαν την παραμικρή ιδέα ως προς το πού βρίσκονταν εν μέσω του χάους.

Κάθε τόσο, η γυναίκα γυρνούσε το κεφάλι και φώναζε: «Όλα καλά;» Ο Ριντάρο κι ο τιγρέ φίλος του δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να γνέψουν καταφατικά και να ακολουθήσουν.

«Και να μας έδιωχναν τώρα, δεν είμαι βέβαιος ότι θα ξανάβρισκα τον δρόμο του γυρισμού», ψιθύρισε ο Ριντάρο.

«Μη σκας, κύριε Μαγαζάτορα», είπε ο γάτος, ρίχνοντας μια ματιά στο αγόρι. «Κι εγώ ιδέα δεν έχω πώς βγαίνεις από δω μέσα».

Ως συνήθως, ο γάτος δε χρύσωσε το χάπι.

Με τα πολλά, έφτασαν στο τέρμα της μακράς τους διαδρομής. Διέσχισαν έναν τελευταίο διάδρομο, στρωμένο με κόκκινο χαλί, στο βάθος του οποίου βρισκόταν μια χάρτινη συρόμενη πόρτα με άσπρα και μαύρα τετράγωνα. Η γυναίκα σταμάτησε μπροστά της.

«Ευχαριστώ για την υπομονή σας», είπε, αποθέτοντας απαλά το χέρι στην πόρτα, που άνοιξε μ' ένα γλίστρημα. Τα μάτια του Ριντάρο γούρλωσαν καθώς αφομοίωνε το περιεχόμενο του χώρου πέρα από το άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν μια αχανής αίθουσα, με δάπεδο, τοίχους και ταβάνι βαμμένα άσπρα. Η λευκότητα καθιστούσε αδύνατο το να υπολογίσεις την ακριβή έκταση του χώρου, αλλά ο Ριντάρο εκτιμούσε πως δεν είχε δει ποτέ του κάτι αντίστοιχο. Το ταβάνι ήταν ψηλό σαν σχολικού γυμναστηρίου και οι τοίχοι εκτείνονταν, θαρρείς, επ' άπειρον.

Ο χώρος ήταν γεμάτος με τακτικά διαρρυθμισμένες σειρές από βιτρίνες, βαμμένες άσπρες. Καθεμιά απ' αυτές τις βιτρίνες με τις γυάλινες πόρτες ήταν ψηλότερη από τον Ριντάρο και πίσω της ήταν άψογα στοιχισμένες γύρω στις είκοσι ακόμα βιτρίνες. Μα ακόμα κι αν η πρώτη βιτρίνα κάθε σειράς

ήταν ορατή, το βάθος της διάταξής τους έφτανε πέρα από το οπτικό πεδίο.

Ωστόσο αυτό που κατέπλησσε τον Ριντάρο περισσότερο απ' όλα δεν ήταν το μέγεθος ή ο αριθμός των βιτρινών, αλλά το περιεχόμενό τους. Κάθε βιτρίνα ήταν γεμάτη με βιβλία. Κάθε ράφι ήταν κατάφορτο. Δεν μπορούσε να υπολογίσει πόσες ήταν οι γιγάντιες αυτές βιβλιοθήκες ούτε τον αριθμό των αποθηκευμένων βιβλίων, όμως για ένα πράγμα ήταν βέβαιος: το νούμερο πρέπει να ήταν ιλιγγιώδες.

«Ουάου!»

Άρχισε να διασχίζει τις σειρές των βιτρινών. Το θέαμα του έκοβε την ανάσα. Είχαν μιαν αχανή ποικιλία βιβλίων, από ένα σωρό διαφορετικές περιόδους. Λογοτεχνία, φιλοσοφία, ποίηση, επιστολογραφία, ημερολόγια – ό,τι είδος βιβλίου χωρούσε ο νους. Η ποιότητα κι ο αριθμός τους ήταν κάτι το συγκλονιστικό.

Κι ωστόσο κάθε μεμονωμένο βιβλίο έδειχνε ολοκαίνουργιο. Δεν είχαν πάνω τους το παραμικρό σημάδι – ήταν πανέμορφα.

«Δεν έχω δει ποτέ μου τέτοια απίστευτη συλλογή», είπε ο Ριντάρο.

«Πολύ χαίρομαι που το ακούω».

Η φωνή είχε ηχήσει βροντερή από κάποιο σημείο στα βάθη των βιτρινών.

Ο Ριντάρο ακολούθησε τη φωνή μες στον χώρο, από βιβλιοθήκη σε βιβλιοθήκη, κι εντέλει βρέθηκε μπρος σ' έναν ψηλό άντρα, καθισμένο σε μια λευκή καρέκλα.

Φορούσε ένα κοστούμι εξίσου λευκό και απαστράπτον με το γυαλισμένο πάτωμα. Καθόταν σταυροπόδι σε μια μικρή καρέκλα με ροδάκια· τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον χοντρό τόμο που ήταν ανοιχτός στα γόνατά του. Οι βιτρίνες στην άλλη πλευρά της καρέκλας δεν είχαν ακόμα βιβλία. Με

άλλα λόγια, είχαν φτάσει στο τέρμα της συλλογής, στο βάθος του αποθηκευτικού χώρου.

«Καλώς ορίσατε στο σπουδαστήριό μου».

Ο άντρας έστρεψε το βλέμμα στον Ριντάρο.

Είχε γλυκό χαμόγελο μα διαπεραστική ματιά, που μαρτυρούσε άτομο μεγάλης καλλιέργειας.

Ο Ριντάρο θυμήθηκε ότι η γυναίκα είχε αναφέρει εμφανίσεις στην τηλεόραση και στο ραδιόφωνο. Ο άντρας αυτός ήταν τύπος που θα έβλεπες στην τηλεόραση.

«Δείχνει πανέξυπνος», ψέλλισε ο Ριντάρο στον γάτο.

«Τόσο εύκολα ψαρώνεις; Σε θέλω δυνατό!»

Το βλέμμα του άντρα στράφηκε από τον Ριντάρο στον γάτο.

«Εσείς είστε που θέλετε να συζητήσετε για “θέματα που αφορούν βιβλία”;»

«Βασικά, ε...»

Τα μάτια του άντρα άστραψαν παγερά με τη χλιαρή απόκριση του Ριντάρο.

«Ζητώ συγγνώμη, αλλά είμαι απασχολημένος. Ειλικρινά, δεν έχω χρόνο να καθίσω άπραγος και να κάνω ψιλοκουβέντα μ' ένα πιτσιρίκι – ιδίως όταν σκάει μύτη απρόσκλητο, δεν μπαίνει καν στον κόπο να συστηθεί κι έπειτα στέκεται απλώς σαν το ελάφι στους προβολείς του αυτοκινήτου».

«Ε, συγγνώμη. Λέγομαι Ριντάρο Νατσούκι», είπε ο Ριντάρο και υποκλίθηκε βαθιά. «Ζητάμε συγγνώμη για την ενόχληση».

«Μάλιστα», είπε ο άντρας με μάτια-σχισμές. «Και ποια είναι η ζωτικής σημασίας πληροφορία που έχετε για μένα; Αν σχετίζεται με βιβλία, τότε υποθέτω πως θα 'θελα να την ακούσω».

Ο Ριντάρο είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση και δεν είχε τίποτα να πει. Η ζωτική πληροφορία ήταν εξαρχής ανύπαρκτη. Κοίταξε απεγνωσμένα τον γάτο.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4171-4

9 786180 141719

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΙΣ: 26378

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ